

Qüestió: És possible canviar la realitat individualment?

S'inicia el diàleg amb l'empresa de definir el concepte de realitat

La realitat com una cosa individual pot portar problemes pragmàtics, pensar que només un mateix és qui percep la realitat deixa a la resta com no individus, sense realitat, que només existeixen en la meua realitat –Aquest dilema es presenta en la filosofia de Descartes, davant la incertesa de si la resta té o no consciència, es pregunta l'escenari negatiu, el solipsisme. D'aquí deriva la desconfiança en els sentits, en la participació d'un geni maligne... Malgrat això, aconsegueix arribar a una certesa: <<cogito, ergo sum>>. La sortida que troba Descartes a aquest problema és mitjançant l'existència de Déu. Si Déu és perfecte, no hauria d'enganyar-me, aleshores, no permetria que visquéssim en un engany. Llavors, el món existeix, els altres existeixen i tenen consciència i les nostres percepcions, en general, són fiables. Tot i que Déu pugui representar una autoritat moral absoluta, no és evident que, si existís, hagués de comportar-se segons la nostra idea de bondat. De fet, potser la “bondat” que atribuïm a Déu és una projecció del nostre propi ideal de perfecció. En aquest sentit, més que nosaltres haver estat creats a imatge i semblança de Déu, podria ser que el concepte de Déu reflectís allò que els humans aspirem a ser en el nostre grau més alt de desenvolupament moral... Aquesta qüestió pot omplir un cafè sencer, us convido a proposar-la en el següent cafè–

Canviar la realitat individualment és possible, abans la realitat era més propera, més petita, quotidiana. Cosa que facilitava la possibilitat d'influència. Actualment, amb una globalització que fa créixer el nostre entorn fins als límits del món, la possibilitat d'influir es veu reduïda significativament.

- Vivim en una realitat simulada – Aquesta afirmació, funciona com a axioma pel desenvolupament del cafè. Suposar el contrari implicaria viure en una simulació, on totes les accions tenen conseqüències calculades, estem determinats. Però em pregunto si les lleis físiques que regeixen l'univers, no ens fa viure en una mena de simulació amb paràmetres i condicions... – La realitat és tangible, Aleshores existeixen canvis encara que siguin mínims, tot es mou, aleshores, canvia. Tots aquests mínims moviments tenen efecte en la realitat sencera.
- La realitat “global” és difícil canviar, només queda la virtut d'un mateix per canviar – amb la virtut, es refereix al mateix individu, a ser més conscient, pacient... Característiques que es construeixen i reforcen en l'interior d'un mateix– La manera d'influir en la realitat “global” queda reservada per jerarquies de poder –com per exemple les actuals empreses tecnològiques que controlen el mercat de les xarxes socials, ells decideixen que consumim i gairebé, que pensem, som homes pensats–.
- Hi ha maneres de canviar la realitat, mitjançant la política, actes sindicals, lluita de drets, moviments socials.
- La manera d'influir la realitat abans i ara és la mateixa, i ho serà també després. La qüestió radica en la percepció dels actes que un mateix fa envers la realitat, com un els interpreta, quina és la conseqüència de les seves accions. El canvi sempre que hi és, la percepció és particular.
 - Intenció o no, el canvi depèn d'altres factors, actualment, tothom està condicionat i les possibilitats estan més limitades.

- Actualment, la falta d'humanitat pot ser degut a una globalització, on sempre expectem del que passa a tot arreu. Amb una impotència a l'hora d'actuar, ja que no es pot fer res. Aquest fatalisme provoca que els esforços dels individus estiguin centrades en problemes globals, causant impotència que inhibeix qualsevol acció.

Cada un té la seva perspectiva cada un interpreta els fets amb les condicions d'un mateix i amb interessos. El canvi individual és possible, cal unir esforços amb els altres individus per provocar un canvi. El món sempre projecta un futur pitjor, però aquí seguim, evolucionant.

- El canvi individual pot provocar canvis en l'entorn.

“Nada cambia si nada cambia” Kase-o, Renacimiento.

El JO i el NOSALTRES

- Sense un jo, no hi ha un nosaltres. Molts cops agafem el nosaltres com una excusa per no fer res amb el jo.
- Totes les accions són polítiques, aquest mateix cafè ho és. Estem obligats a fer política – Inclòs no fer política és fer política (més endavant tornarà el tema), Hannah Arendt estudia aquests successos i la relació de l'individu amb la resta, deia que l'espai polític és l'espai on apareixem davant dels altres.-- <<La vida és política>>.
- Les persones cercant liderés, s'abandona el pensament crític i individual
- L'individualisme sense el jo per connectar crea la soledat. La raó aquesta dormida, tot el que se'ns presenta, està per adormir-nos.
- Abans d'actuar, sempre hi ha el pensament de fer-ho bé. Unes expectatives que es desitja assolir, fer-ho d'aquesta manera o no fer-ho. Un pensament que atura a moltes accions.
- Tot i que millorem, per un costat, el món l'estem destruint, cosa que provocarà un límit en aquesta suposada millora.
- Calen models, punts de referència. Autoritats morals i no líders.
 - Tothom ha de ser el ser propi líder, coherent amb si mateix i les seves idees.

Malgrat l'augment de la població en les ciutats i pobles, ens sentim cada cop més sols.

- Pensar en bàndols ens crea diferències, hom pot pensar més en el gest i no en la ideologia d'aquest.
- El fenomen que patim actualment, una polarització cada cop més heterogènia. Parteix de la ignorància voluntària de no conèixer els matisos i motius de les diferències.
- En molts sentits avancem en drets i igualtat, però sorgeixen altres reptes a superar, vivim amb el millor futur possible.
- Els líders actuals, en canvi de seguir una idea i ser coherents, són representants de l'opinió popular, dient el que la gent vol sentir.

És possible, de manera conscient, provocar un canvi?

- Efecte papallona, totes les accions tenen conseqüències, provocant un canvi. Tot i que no controlem els efectes, com a individus canviem constantment la realitat.
- Hi ha moltes formes de viure, però existeixen moltes d'aquestes formes que indica que sí que és possible canviar la realitat amb una intenció.
- L'auge d'un individualisme que et presenta el món com un obstacle, on ningú t'ajudarà, crea una competència gairebé global en tots els sentits.

Per canviar la realitat, cal competència?

- No sempre, si no hi ha col·laboració no hi ha objectius a assolir en conjunt.
- Cal la col·laboració pel canvi, la competència porta a l'autodestrucció.
- Abans semblava haver-hi major col·laboració, però pot ser degut a condicions externes...
- La manca d'aquesta globalització, feia necessari la col·laboració – Respecte al sentit que s'utilitza per col·laboració, es refereix a l'acció genuïna o no, però sempre amb un tracte basat en el companyarisme i comunitat. Actualment, tot és a partir de serveis...–.
- Abans havia espais comuns, amb una capacitat major a intervenir, a canviar. Actualment, aquests espais estan privatitzats, fet que dificulta la influència al canvi, aquest escenari, cada cop és més necessari l'imperatiu categòric a canviar.
- La percepció de perfecció és compartida, es projecta en l'altre.
- Ens interessa que el nostre entorn estigui feliç, un entorn amb aquest ànim es beneficia. Fer les coses perquè la gent sigui feliç es tracta d'actuar amb cert interès. Es canvia la realitat a partir de l'interès.

Resistència eterna: no fer res també és política, no col·laborar de manera conscient, ho és.

<< Contra la marea, et quedes quiet>>

– Aquestes dues sentències tenen com a context, l'aportació d'en Pau, on comentava la necessitat, més que mai, de desconnectar de tot, de les xarxes socials, que en un principi eren per connectar amb la gent i ara una eina d'odi i màrqueting. Les mesures que ell ha pres davant aquesta situació va des de desfer-se del seu "smartphone" i només utilitzar un petit per trucades. Aquesta acció representa un aturament, davant aquesta marea que ens porta a tothom sense adonar-nos-en. No és un pas enrere, perquè se situa en el moment que va decidir fer aquest canvi, no en el passat, on desconeixia tota aquesta problemàtica, vet aquí el quid de la qüestió, aturar-se sent conscient de la situació i no oblidar-se dels motius–.

Per acabar el cafè i com a mena de resum, la següent cita il·lustra molt bé l'actitud dels participants i les ganes de voler canviar la realitat a una més alegre i somrient:

<<Un bon dia, pot canviar la realitat>>

Albert Artacho, Salt

Fi del Cafè: 20:50 h